

Tenia al cap una mena de ritual que m'alliberaria per fi d'aquell mal tan dolorós. Era enrevessat, complicat i gairebé impossible, però era l'única manera que tenia de començar de nou i deixar de patir.

Feia unes setmanes el cor m'havia caigut del pit. Sembla una mentida, inclús potser una estupidesa, però va passar de veritat.

No vaig notar res més que un buit al pit, però en mirar a terra estava el meu cor estès. Encara batejava, tanmateix, a un ritme molt més pausat del que ho feia de normal. Estava ensangonat i llefiscós.

Vaig agafar paper de cuina i el vaig embolicar, després el vaig guardar en un pot de mermelada.

Al principi no vaig donar-li importància, al cap i a la fi, només m'havia caigut el cor, però al cap d'uns dies aquell buit va convertir-se en una font de dolor molt problemàtica.

Tot el dia pensava en aquell dolor, perquè era tan intens que tots els meus pensaments es derivaven a ell.

El cor cada dia palpitava més i més lent. Cada dia estava més sec, era menys llefiscós.

Aleshores se'm va ocórrer la idea del ritual, que veritablement no és cap ritual, però vaig decidir nomenar-ho així per donar-li algun nom al que anava a fer.

Vaig agafar el pot de mermelada amb el cor a dins i vaig anar a casa seva.

Davant d'aquella porta, a punt de picar al timbre, vaig posar-me el pot davant els ulls i vaig mirar fixament el cor.

-Ha sigut un plaer tenir-te durant tant de temps, però em fas mal. T'hauràs de quedar aquí per jo començar a crear un altre cor que no em faci mal.

El cor semblava que agonitzava, li costava bategar i el seu vermell estrident

cada cop s'apagava més.

Vaig picar al timbre i em va obrir, ell, el causant d'aquell dolor insofrible.

-No el vull, l'has malmès i ara em fa mal.- Li vaig dir mirant a terra.

No se ven bé quina cara va posar perquè vaig ser incapaç d'aixecar la mirada de terra, però entenc que la seva reacció no va ser gaire bona; no acostuma a picar gent al teu timbre per entregar-te un cor dins un pot de melmelada.

-I jo que faig amb això?- Em va dir.

-No ho sé, però agafa'l, no el vull, l'has trencat.

-I no tindràs cor aleshores?

-Faré que me'n creixi un de nou que no caigui quan pensi en tu.- Aquestes van ser les nostres últimes paraules abans d'un adeu definitiu.

Vaig girar-me i vaig marxar cap a casa. La porta es va tancar quan estava al final del carrer.

Per fi m'havia acomiadat d'aquell cor, desitjava no haver de tornar-lo a veure mai més.